

**SEKSUALI-
SUUTENI
HISTORIA**

**TOBI
LAKMAKER**

KOSMOS*

SEKSUAALI SUUTENI HISTORIA

TOBI
LAKMAKER

KOSMOS

Lainausten suomennokset:

s. 57 Primo Levi: Tällainenkö on ihmisen, suom. Tapio Hiisivaara 2005, Gummerus

s. 126 Cees Nooteboom: Rituaaleja, suom. Markku Mannila 1999, WSOY

s. 141–142 J. D. Salinger: Sieppari ruispellossa, suom. Arto Schroderus 2004, Tammi

Alkuperäisteos DE GESCHIEDENIS VAN MIJN SEKSUALITEIT

Copyright © 2021 Tobi Lakmaker and Das Mag Publishers

Published by arrangement with Cossee International Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © TARU LUOJOLA JA KOSMOS 2024

ISBN 978-952-352-281-7

KANSI: TERO AHONEN

*KOSMOS

PAINETTU EU:SSA.

M.M.:lle – minä pärjään kyllä

Sisällys

PROLOGI

Äitini on isälinjainen juutalainen 11

I SEKSUAALISUUTENI HISTORIA

Walter, Recruitment Consultant 17

Sano sitä rakkaudeksi 23

Jennifer 36

Luuletko sä, että tää on joku *Adèlen elämä*? 50

Pane mua, Lakkie 60

II VÄÄRÄSSÄ OLEMISENI HISTORIA

Masentuneita kaikki 73

Sofie-kultani 94

Manic pixie dream girl 118

Ei tässä ole romaania 136

Keltaiset tiistait 155

III MENETETTY ELIAS

Menetetty Elias 169

Prologi

Äitini on isälinjainen juutalainen

Äidillä oli tapana sanoa: ”Ei meillä rikkaita ystäviä ole, vain sellaisia, jotka ovat ostaneet talonsa oikeaan aikaan.” Vanhemmat osti talon Jacob Obrechtstraat 7:stä, keskeltä Amsterdamin Oud-Zuidia, juuri oikeaan aikaan. Joku joskus sanoi, että Oud-Zuidissa asuu vain kahdenlaisia ihmisiä: uusrikkaita ja juutalaisintellektuelleja. Ei me uusrikkaita oltu, ainakaan mun mielestä, eikä juutalaisia – äiti oli pelkkä isälinjainen juutalainen – ja kun kerran kysyin isältä, mitä intellektuelli tarkoittaa, niin se vastasi: ”Ainoastaan Wilfred Oranje on intellektuelli.”

Kun olin kaksikymmentä, asuin jonkin aikaa Wilfred Oranjen vanhassa huoneessa, se oli silloin jo kuollut, ja aina kun heräsin siellä, mä näin ne kaikki sadat Sigmund Freudin kirjat. En mä sitä kovin pitkään jaksanut. Mäkin halusin olla intellektuelli, mutta nukahdin aina kun luin kirjaa. Sitä käy koko ajan: nukahdan jos pitää tuijottaa yhtään pidempään mitään Sigmund Freudin tai jonkun sen kaltaisen miehen kirjoittamaa kirjaa.

Siinä 18–21-vuotiaana yritin omaksua Sigmund Freudilta kaikenlaista, mutta ei siitä jäänyt kuin yksi helposti kuvail-

tava tunne: että mä en ole Sigmund Freud. Tai siis että mä en ole mies vaan nainen. Naisena oleminen oli ihan hemmetin vaikeaa. Aina kaikki halusi, että mä annan hiusten kasvaa pitkiksi. Ei sitä tietenkään ääneen sanottu, mutta jos joku halutaan pakottaa tekemään jotakin, niin ei siihen sanoja käytetä. Asia tulee kyllä muutenkin selväksi.

Nykyään mulla on tosi lyhyt tukka ja mä käyn transsukupuolisten tukiryhmässä. Jos haluat tietää siitä lisää, niin soita mulle. Enkä mä siis ole mikään transsukupuolinen, tykkään vaan penetroida naisia ja olen kyllästynyt hankkimaan sitä varten kaikenlaisia välineitä. Ne maksaa ihan hitosti, ja puolet ajasta en tiedä mitä edes tapahtuu, kun ne törkeän kalliit vehkeet vääntyy aina väärään suuntaan. Siis arvaa mihin mä olen täysin kyllästynyt. Väärään suuntaan meneviin juttuihin.

Totta kai olisin voinut lukea kirjoja myös sellaisilta ihmisiltä, jotka *ei* muistuta Sigmund Freudia – niin kuin vaikka naisten tai rodullistettujen miesten kirjoittamia. Tai rodullistettujen naisten, vielä parempi niin. Mutta pointti on se, ettei sellaiset ihmiset ole koskaan kuuluneet *kaanoniin*. Vitun kaanon. Ja nyt sä varmasti mietit: ”Kuuluuhan Woolfkin kaanoniin, ja Baldwin.” Jos nyt ihan rehellisesti sanon, niin Baldwinin kirjojen ostaminen on mulla jäänyt aina pelkäksi aikeeksi, ja Virginia Woolf saa ihan yhtä lailla nukahtamaan. Nukahdin jo siinä vaiheessa, kun se lähti ostamaan kukkia.

Mutta siis suunnilleen seitsemäntoistavuotiaana sain päähäni ruveta neroksi. Nerous vain on samalla tavalla ärsyttävää kuin homoseksuaalisuus: ei sellaiseksi *tulla*, vaan paljastutaan. Tai niin ainakin sanotaan. Mun mielestä nerot oli vain sellai-

sia tyyppejä, jotka ei vaivautuneet vastaamaan puhelimeen, jos maailma halusi taas niiltä jotakin, ja sen sijaan ne keskittyi siihen, mitä maailma ei vielä tiennyt odottavansa. Joten mäkin jätin aika usein vastaamatta puhelimeen, ja jossakin vaiheessa kaverit lakkasi soittelemasta. Juorut alkoi levitä. Sanottiin, että mussa oli jotain pielessä, että mun *täytyi* olla lesbo, koska mä kattelin Zahraa sillä tavalla. No, oikeassahan ne oli, kaikesta.

Kun tytöt oli hylänneet mut, liikuin koko ajan enemmän Felixin ja Chielin kanssa. Meistä valkoisista ja etuoikeutetuista lukiolaisista ne oli kaikkein valkoisimpia ja etuoikeutetuimpia, ja se sopi mulle ihan hyvin. Välitunneilla Chiel sanoi lähinnä yhtä ja samaa: ”Tätäkö se nyt on?” Sitten Felix nyökkäsi. Mäkin nyökkäsin, vaikken kunnolla edes tiennyt, mistä se oikein puhui. Tiesin vain, että se oli oikeassa, sillä sitähän ne oli, etuoikeutetut valkoiset. Itse olen ollut vain harvoin oikeassa, ja ajan mittaan siitä on tullut aina vain hankalampaa.

Oikeastaan mä olen ollut väärässä kaikesta. Pojista ja tytöistä, oikeista vastauksista ja – mikä tärkeämpää – oikeista kysymyksistä. Ihmisellä voi olla vaikka miten paljon oikeita vastauksia, mutta jos oikeat kysymykset puuttuu, puhuu lopulta pelkkää tyhjää. Sen mä olen tajunnut. Olen tajunnut, että vastaukset tulee ennen kysymyksiä. Ja niin kauan kuin ne ei täsmää toisiinsa, elää valheessa.

I Seksuaalisuuteni historia

Walter, Recruitment Consultant

Seksuaalisuuteni historia on tällainen: olen aina etsinyt jotakuta, joka sulkisi ovet ja ikkunat ja sanoisi: nyt on hyvä. Tarkemmin sanottuna tunsin ensin vetoa miehiin ja sitten naisiin, tietenkin aina naisiin, Murieliin – punatukkaiseen ja pitkäsääriseen tukiopettajaan – ja vaikka kehen tahansa, mutta pidin silmät ummessa ja tiedät kyllä minkä piilossa. Vaikkei sillä nyt oikeastaan ole merkitystä.

Neitsyyteni vei Walter, Recruitment Consultant, eikä mua huvita puhua siitä pitkään. Se äänesti VVD:tä, ja aina kun en oikein muuten meinannut syttyä, koitin kaivaa sen oikeistolaisuudesta edes jotain outoa kiihkon ja vihan sekaista jännitettä.

Menetin neitsyyteni Sarphatistraatilla, Weesperpleinin laidalla olevassa talossa, josta sojottaa lipputanko. Muis-tan sen paikan etenkin siitä, koska se muistuttaa Walterin paksusta ja vaativasta erektiosta. Walter oli tosi söpö. Sinä iltana, kun se tapahtui, se sanoi: ”Mua taitaa hermostuttaa enemmän kuin sua.” Sitä tosiaan hermostutti enemmän kuin mua. Mua ei suoraan sanottuna kiinnostanut pätkäkään.

Mä halusin päästä eroon neitsyydestä, koska halusin, että EK olisi hoidettu pois alta – eli siis Eka Kerta. Me lähdettiin yhden Milanin kanssa usein oppituntien ajaksi Coffee Companyyn ja juteltiin loputtomasti tulevasta EK:sta. Tai oikeastaan pääasiassa kaikesta sen jälkeen koittavasta kevytmielisyydestä ja irstaudesta. EK olisi pelkkä peitetarina meidän omille lapsille, jotka kuitenkin jonain päivänä kysyisi: "Kenen kanssa sinä menit ekaa kertaa sänkyyn?" Sitten me voitaisiin vastata siihen oikein säädyllisesti.

Milan menetti lopulta neitsyyden yliopistosairaalan vessassa – se opiskeli siellä lääketiedettä. Minä siis Walterin kanssa, syyskuun ensimmäisen ja toisen päivän välisenä yönä vuonna 2011. Me tapailtiin sen jälkeen jonkun aikaa, ei siksi että mä olisin nauttinut siitä suhteesta, vaan koska säädyllinen kuvio vaati sitä.

Törmäsin Walteriin kahvila Mazzeltofissa heti sen jälkeen, kun olin lähettänyt tekstarin Matthijs van Nieuwkerkille. Sen kanssa mä olisin oikeasti halunnut sänkyyn, mutta se ei koskaan vastannut mulle. Olin saanut sen numeron mun veljeltä, jolla oli valtavasti kontakteja. Sitä mä seitsentoista-vuotiaana kaipasin: seksiä ja valtavasti kontakteja.

Halusin keskittyä kunnolla kirjoittamaan sen viestin Van Nieuwkerkille ja olin mennyt sitä varten kadunkulman pikaruokapaikkaan. Kun tulin takaisin Mazzeltofiin, huomasin Walterin ja pussasin sitä saman tien poskelle. Betsie istui peremmällä. Menin Betsien luo ja sanoin: "Toi se on." Niin kauan kuin mä olin tuntenut Betsien, se oli aina ollut aavistuksen mua nätimpi, ja siksi ulkona käyminen sen kanssa oli yhtä helvettiä. Minä jäin aina kakkoseksi. Siksi mun piti

saada miehet uskomaan, että oli vain yksi vaihtoehto – minä, Sofie Lakmaker.

Pidin Betsien piilossa Walterilta sillä, että tarjouduin hakemaan meille uudet juomat. Tiskillä yritin saada Walteriin katsekontaktin. Walter katsoi mua jotenkin hirveän levottomana, ja mä annoin sille kaljan, joka oli oikeastaan Betsielle, jos se vaikka olisi saanut sen rentoutumaan. Mä sanoin: ”Nyt voitaisiin pussailla.” ”En pidä itsevarmoista naisista”, se vastasi. Nyökkäsin, ja sitten me pussailtiin.

Viikkoa myöhemmin me tavattiin Lempicka-baarissa. Se kertoi, että oli kotoisin Heerlenistä ja että sen vaari oli aikoinaan keksinyt, miten vanhasta paistorasvasta sai tehtyä biodieselä. Siksi sen vanhemmilla oli nyt takapihalla uimaallas. Kerroin sille, että halusin lukion jälkeen lähteä opiskelemaan filosofiaa. Se reagoi siihen sanomalla, että mä olen vasemmistolainen. Mä sanoin, että se taas on oikeistolainen, ja ehdotin että mentäisiin sen luokse.

Me pussailtiin sängyssä hyvän aikaa, ja vartin kuluttua sanoin: ”Tehdään se nyt vain.” Walter jäykistyi kauhusta ja niin minäkin, mutta aikaa ei ollut hukattavaksi – niin mä ajattelin. Se oli kakskytkuus ja mä siis seitsemäntoista, ja sehän siinä on hullua: mitä enemmän on aikaa, sitä kovempi kiire on olevinaan. Sillä oli jalassa selvästi hiukan liian ahtaat bokserit, jotka puolijäykkä mulkku teki vieläkin ahtaammiksi. Myöhemmin selvisi, että Walter oli jatkuvasti puolijäykkä, ja siksi sen piti koko ajan runkata. Kerran se halusi, että mä runkkaisin sitä, mutta taisin olla vähän liian kovakourainen.

Neitsyyden menettäminen oli tapahtumana ollut mun kavereille pettymys. Kaikki sanoi: ”Siinäkö se oli?” Minusta

se oli mieletöntä. Ei ehkä ihan positiivisessa mielessä, vaan enemmän sillä tavalla kuin lento-onnettomuus on mieletön: sellainen musertava tapahtuma, joka panee epäilemään, pysyykö siitä koskaan kertomaan kellekään. Walterin vehje ehti kaikkialle. Jonkin ajan kuluttua Walter sanoi: ”Haluan että pussaat sitä.” Aika naurettavaa oikeastaan, mutta pussasin silti. Jos ei koskaan tee mitään mikä tuntuu naurettavalta, ei koskaan pääse eteenpäin.

Kun Walter oli tullut, se sanoi: ”Voitko luvata, ettei enää ikinä tehdä tätä näin?” Se viittasi siihen, ettei me oltu käytetty kortsua. En enää muista, miksei – hommahan ei varsinaisesti käynyt mitenkään äkkiä. Siinä kesti tuntikausia. Joskus sanon, että menetin neitsyyden Fleetwood Macin Everywheren soidessa, ja kyllähän sekin soi, mutta tarkemmin sanottuna menetin neitsyyteni länsimaisen popmusiikin koko historian tahtiin.

Herätessäni Patrick seisoi oviaukossa. Patrick oli Walterin kämppis ja rehellisesti sanottuna Walteria kivemman näköinen. Sillä oli sileäksi taakse kammattu tukka, eikä se lausunut g:tä ihan niin pehmeästi kuin limburgilaiset yleensä. Oikeastaan Patrick näytti kusipäältä, mutta sellainen viehätti mua. Ainakin siinä oli jotakin. Walter nimittäin näytti lähinnä joltain satunnaiselta metromatkustajalta, jolle sanoo että pääsiskö tästä ohi. Ihan oikeasti, sellaiselta Walter näytti.

Patrick etsi kravattia ja mä käännyin ympäri kysyäkseni siitä Walterilta, ja silloin huomasin sängyn olevan siltä puolelta tyhjä. Se oli jo lähtenyt töihin *rekrytoimaan* ihmisiä. Multa oli turha kysyä, mitä se tarkoitti, mutta sillä tienasi

tosi hyvin. Walter oli töissä Utrechtin kaupungilla, mikä oli musta melko masentavaa. Ehkä se olikin suurin pelkoni: päätyä jonnekin *töihin*. Saaticka Utrechtin kaupungille.

Patrick oli töissä jossain startup-firmassa Amsterdamissa, ja kun se äkkäsi, ettei Walter ollut paikalla, sen naama vääntyi pysyvään virneeseen. Se kysyi, oliko meillä ollut *mukavaa*. Mä vastasin, että meillä oli ollut todellakin mukavaa, mutta se näytti kavahtavan sitä sanaa. Ihmiset ei oikein tykkää, jos käyttää sanaa ”todellakin” kovin usein. Ehkä sekin kuulostaa liian itsevarmalta.

Patrick seisoskeli oviaukossa vielä vartin, ja se hiukan hermostutti mua. Mulla ei ollut nimittäin ylläni yhden ainutta vaatekappaletta, ja se varmaan tiesi sen. Kun juttelee alasti jonkun sellaisen kanssa, jonka asusta puuttuu ainoastaan kravatti, tunnelma on vähän omanlaisensa. Lopulta sanoin: ”Nyt mä ajattelin lukea *Quote 500*:aa.” Hollannin rikkaimpien ihmisten listaus nimittäin lojui Walterin sängyn vieressä, samoin kuin jokunen kirja, joissa kerrottiin, kuinka tienataan järjestömiä summia minimaalisin ponnistuksin. Jalostamalla vanhaa paistorasvaa biodieseliksi, olisin veikannut, mutta nähtävästi siihen tarvittiin muutakin.

Melko pian sen jälkeen, kun olin menettänyt neitsyyteni, Patrick ja Walter muuttivat Zeeburgin kaupunginosaan. Ne osti talon silloiselta pormestari Van der Laanilta, tietenkin koska se muutti virka-asuntoon. Talo oli sängen kelvollinen. Patrickin heila Lianne sisusti sen, ja sillä oli karsea maku. Lianne oli hammashoitaja, ja ammatti näkyi sen valitsemissa huonekaluissa. Siellä Ertskaden talossa oli jatkuvasti sellainen olo kuin hampaita oltaisiin kiskomassa suusta.

Ja ikään kuin Liannen sisustuskatastrofi ei olisi jo ollut tarpeeksi kamala, Patrick lisäsi kokonaisuuteen myös oman osansa. Se jätti ihan joka paikkaan Kluunin kirjoja. Voin vaikka vanhoa: mihin tahansa katsoikin, silmiin osui joku oksettava opus. ”Mahtava tyyppi”, Patrick kerran kommentoi. En kestänyt sitä. Silti Patrick oli aina mukavampi juttukaveri kuin Walter, jonka kanssa en niihin aikoihin jutellut melkein ollenkaan. Se kannusti mua koko ajan lukemaan kirjoja, jotka auttaisi mua tutustumaan omaan kehooni, mutta ei mua kiinnostanut semmoinen pätkääkään. Siksi keskityin aamupalalla ja muina aikoina yleensä Patrickiin ja Lianneen. Niiden kahden kanssa löytyi sentään jotain juteltavaakin. Lianne oli uskovainen, ja Patrick härnäsi sitä sanomalla koko ajan ”jumalauta”. Samalla se katsoi mua virne suupielessä, ja sitten me naurettiin yhdessä ääneen. Mahtava tyyppi se Patrick.

22. marraskuuta 2011 Walter kirjoitti Facebookissa olevansa sinkku ja hakevansa tyttöystävää. Soitin sille raivostuneena, ja vaikka se oli autossa, se vastasi saman tien. Sillä oli nimittäin handsfree. ”Kulta”, se sanoi, ”sinä olet *seitsemäntoista*.” ”Aha”, mä sanoin. Hetkeen ei kuulunut kuin moottoritien melua, ja sitten se kuiskasi: ”Jos olisit kaksikymmentäkolme, olisin jo kosinut sinua.” Se oli kyllä naurettavaa, ja välillä mietin itsekseni, millaista siitä olisi tullut, jos me oltaisiin menty naimisiin. Todennäköisesti mäkin olisin nyt jossain töissä, eikä se ehkä olisi edes niin kamalaa.

Sano sitä rakkaudeksi

Vuonna 2018 musta kirjoitettiin tosi kehno kirja nimeltä *Rakkaus*. Naurettava nimi. Itse olisin antanut sille nimeksi ehkä *Sano sitä rakkaudeksi tai jotain*, koska se mitä meillä oli muistutti rakkautta vain etäisesti. Kirjassa mun nimi on typerästi ”tyttö A”. Mun nimihän on Sofie Lakmaker. Itse en ole lukenut kirjaa vaan pelkkiä kritiikkejä siitä, ja ne olikin murskaavia. Se riittää mulle. Sanotaan, että kriitikotkin on vain ihmisiä, mutta enpä tiedä. Mun mielestä ne on aina oikeassa, ja siksi ne tyydyttääkin mun melkein koko elämän jatkunutta oikeassa olemisen ja oikeassa oleviksi itseään väittävien ihmisten tarvetta.

Kannessa on tosi nätti tyttö, paljon nätimpi kuin mä olen – tai olin silloin kun mulla oli suhde Kusipää D:n kanssa (käytän siitä nyt vain sitä nimeä). Todennäköisesti Kusipää D tajusi jonkin ajan kuluttua itsekkin saman mutta ei päässyt koskaan korjaamaan asiaa, koska kriitikot piti huolen siitä, ettei toista painosta koskaan otettu.

Äiti sanoi, että kosto pitää tarjoilla kylmänä, mutten oikein tiedä, haluanko kostaa. Ehkä kriitikot on jo kostaneet mun puolesta, ehkä kostaminen ei ylipäättään ole kovinkaan tärkeää. Katkerat ihmiset kostaa, ja mua lähinnä surettaa.

Tutustuin Kusipää D:hen nelivuotiaana, eikä meidän suhde tietenkään silloin alkanut, koska se oli silloin kaksitoista. Se oli mun veljen Danielin paras kaveri, eikä se koskaan halunnut leikkiä meillä vaan aina niillä. Mun vanhemmat suhtautui siihen sen takia jo silloin epäluuloisesti, mutta itse en ole oikein koskaan perustanut epäluuloisuudesta. En etenkaan nelivuotiaana.

Me nähtiin ensimmäistä kertaa pitkään aikaan Danielin 26-vuotispäivillä. Recruitment Consultant Walter oli juuri vienyt mun neitsyyden, ja selostin asian yksityiskohtaisesti Kusipää D:lle. Näin kun sen silmissä hehkui innostus kun kerroin siitä, ja luulenpa, että sen katseen voisi tulkita näin: "Kappas, nainen joka puhuu."

Juhlien jälkeen me pyöräiltiin samaa matkaa kotiin, ja mun oli ihan pakko pysähtyä pissalle. Pissasin kadulle, ja taas näin sen saman katseen: "Kappas, nainen joka pissaa." Mun ansiosta Kusipää D on oivaltanut uskomattoman monta asiaa. Pari kuukautta myöhemmin se lähetti mulle viestin ja kysyi, oliko päättökokeet menneet hyvin. Vastasin, että sain keskiarvoksi 7,8, tai oikeastaan lukuaineista 8,3.

Me lähdettiin juhlimaan sitä parille Café de Weteringiin, ja siellä mä kysyin, onko se tyytyväinen vehkeeseensä. Se sanoi, että oli toistaiseksi saanut vain vähän valituksia. Sen jälkeen se kysyi multa luontevasti, mitä mä halusin tehdä elämänsäni, sillä ei ole ketään, joka ei kysyisi sitä kahdeksantoista-vuotiaalta, enkä enää yhtään muista, mitä silloin vastasin. Muistaakseni en vastannut mitään vaan sanoin, että äidillä on syöpä. "Paska juttu", se sanoi.

Kun De Wetering meni kiinni, me siirryttiin Café de Spuytiin. Se oli oikeastaan aika mauton baari, ja pari tuntia myöhemmin me siirryttiin vielä mauttomampaan baariin: Mazzeltofiin. En vaivannut päätäni sillä, törmäisinkö Walteriin. Oikeastaan olisin halunnut nähdä Liannen ja Patrickin. Halusin kysyä Patrickilta, oliko Kluun yhä sen mielestä hyvä tyyppi. Mutta ei se ollut siellä, eikä Lianneakaan näkynyt missään.

Walterissa oli ollut se hyvä puoli, että sen seurassa pystyin olemaan ilman, että mun piti keskittyä pelkästään siihen. Kusipää D sen sijaan kyseli multa koko ajan kaikenlaista. Lopulta mäkin kysyin siltä yhtä asiaa: "Mitä jos Daniel ei tykkää tästä?" Se katsoi mua mietteläänä ja sanoi jotain tytöistä, jotka jonakin päivänä muuttuu naisiksi. Olin hiukan väsynyt siihen, nimittäin kaikkiin Kusipää D:n mielipiteisiin tytöistä ja naisista ja siitä hetkestä, jolloin muutos tarkalleen tapahtui.

Luulisin, että Danielia meidän juttu hirvitti. Pari viikkoa myöhemmin istuin sen kanssa baarissa ja sanoin: "Puhutaan nyt Kusipää D:stä." "Ei", se sanoi. Danielin kanssa homma menee niin, että sitten ei tosiaan puhuta. En ainakaan minä. Se sanoi vain, että sen mielestä olisi hyvä idea, jos muuttaisin vaikka joksikin aikaa Prahaan. Ja Danielin kanssa on se kumma juttu, että sellaista rupeaa harkitsemaan ihan tosissaan.

Joka tapauksessa kun lähdin Kusipää D:n kanssa Mazzeltofista, me käveltiin jonkin aikaa pitkin katuja. Kumpikin halusi selvästi pussailla, mutta kumpikaan ei kehdannut. Ruysdaelkaden kulmassa sanoin: "Come on, son." Ja sitten me pussattiin. Oli jo alkanut sarastaa, ja mun silmissä maailma huokui mahdollisuuksia.

Melko pian sen jälkeen käytännössä muutin sen luo. Se asui Nieuwe Looiersstraatilla suoraan vastapäätä sitä pilates-salia, jossa äiti kävi. Siksi katsoin aina ennen uloslähtöä ikkunasta, ettei äidin pyörää näkynyt. Äiti oli maalannut sen keltaiseksi, koska se arveli, ettei sitä sitten enää varastettaisi. Kaksi asiaa, jotka se hukkasi jatkuvasti: polkupyörät ja piilolinssit.

Useimmiten se söi ne – siis piilolinssit. Se puhdisti niitä suussa mutta unohti, että suussa oli jo purkka. Äidin uusiin piilolinssihin on valunut kokonaisia asuntolainoja. Polkupyöriä se menetti hiukan harvemmin, ja keltaisen maalin temppu jopa toimi jonkun aikaa. Mutta kerran näin sen taas kadulla kävelemässä ja tunnustelemassa reittiä: se oli hukanut yhtä aikaa piilolinssit ja pyörän. Niinpä se hapuili ympäri korttelia ja etsi tarmokkaasti pyöräänsä. Äiti nimittäin uskoi, että varkaat lähemmin tarkasteltuaan pitäisi sen pyörää liian rumana ja jättäisi sen heti kulman taakse.

En oikeastaan tiedä, miksi muutin Kusipää D:n luo. On itse asiassa aika paljon asioita, joita en käsitä kovin hyvin, ja yleensä välttelen niistä puhumista. Oletan, että sen luona mulla oli turvallinen olo ihan vain siksi, koska sen maailmalla oli rajat. Ei nyt mitään kaikista selkeimpiä rajoja – niitä määrittivät etenkin pelko ja kunnianhimo. Mutta rajoja kuitenkin, ja 18-vuotiailta ne aina välillä puuttuu.

Ja juuri sitä mä sen kotona sitten tein: hiiviskelin pitkin seiniä, jotka oli ripustettu täyteen Huokailevia Miehiä. Joka seinällä roikkui ainakin yksi: Ernest Hemingway, Jack London, Nick Drake. Kusipää D:n koti oli yhdenlainen itse-murhaparatiisi, ja toisinaan arvelin, että se halusi vain mah-

dollisimman pian liittyä niiden miesten joukkoon. Niin olisi varmasti tapahtunutkin, ellei sen kustannustoimittaja olisi ollut estämässä.

Voi luoja sitä kustannustoimittajaa. Se soitti noin puolen tunnin välein. Ei kysyäkseen, missä uusin käsikirjoitus viipyi, vaan varmistaakseen, että talossa oli tarpeeksi *hedelmiä*. Se nainen ajoi mut hulluuden partaalle. Joka kerta, kun näin sen, se sanoi jotain sellaista kuin ”sinä olet hiukan liian nuori Kusipää D:lle.” Katsoin sitä ilmeettömästi ja mietin, että sä taas olet hiukan liian vanha. Mä en ole koskaan nähnyt ketään niin rakastunutta. Ehkä meidän välit olisi olleet ihan hyvät, jos mä olisin saanut osakseni edes hiukan sen Kusipää D:tä kohtaan tuntemista tunteista.

Usein sen jälkeen, kun se oli varmistanut, että talossa oli tarpeeksi omenoita, se alkoi kertoa, kuinka erinomainen Kusipää D oli. Suunnilleen siinä vaiheessa mä nukahdin. Ja kaikki uskoi sitä, koska se oli tehnyt töitä *Harry Mulischin* kanssa. No, jos minulta kysytään, niin siinäkin on jo periaatteessa ihan tarpeeksi syytä olla vastaamatta sen puheluihin. Paitsi jos haluaa kirjoittaa *todella* huonoja kirjoja, joissa on yhdeksänsataa sivua liikaa. Ja sitähän Kusipää D teki: kirjoitti *todella* huonoja kirjoja, joita lukiessa oikeasti joka kappaleen kohdalla miettii: ”Tämähän on ihan joutavaa.”

Mutta mua ei olisi voinut vähempää kiinnostaa se, että se kirjoitti niin huonoja kirjoja. Mun mielestä sen kanssa oli vain mukavaa. En tarvitse mitään häikäisevän lahjakasta kumppania. Vain se tuntui hiukan kiusalliselta, että se jatkuvasti esitteli mut *muusanaan*. Usko tai älä, mä *inspiroin* sitä. Mua ei sellainen oikeastaan kiinnosta. Jos olen sun muusa,

NAURATTAVAN HAUSKA QUEER-ROMAANI NUOREN NAISEN ELÄMÄSTÄ

Sofien seksuaalisuuden historia alkaa rekrytointikonsultti Walterista. Sofie luonnollisesti uskoo, että seksin saralla suunta on sen jälkeen ainoastaan ylöspäin. Kuinka väärässä hän onkaan.

Sofie huomaa olleensa väärässä monen muunkin asian suhteen. Hän on aina luullut pitävänsä miehistä: väärin. Sit-ten hän tapaa Fridan ja luulee löytäneensä elämänkumppaninsa: taas väärin. Yrityksen ja erehdyksen kautta kaikki, mitä hän luulee tienneensä itsestään, menee uusiksi. Onnistuuko Sofie purkamaan seksin, rakkauden, yksinäisyyden, perhesuhteiden ja surun sotkeman vyyhdin? Onko sillä lopulta edes väliä?

Seksuaalisuuteni historia on suorapuheinen, naurattavan hauska ja elämäniloinen matka pitkin parikymppisyyden ylä- ja alamäkiä.

*KOSMOS

ISBN 978-952-352-281-7
84.2 | 9789523522817
KANSI: TERO AHONEN